

have været den allerheldigste. Det er nemlig bekendt, at det Ord „Orden“ staaer i et Slags Modsatning til Frihed (nei! nei!) og at man ved at ordne en Ting mener omtrent det samme, som at indskrænke den. Vi havde i mange Aar 'en Trykkefrihed; saa blev Trykkefriheden ordnet og den blev underkastet de største Indskrænkninger; vi havde i mange Aar en Talefrihed; saa begyndte man at ordne den, og da var det samme Tilfældet; det er omtrent det samme, synes jeg, som man har tænkt sig her.

Tscherning: Jeg skal blot gjøre opmærksom paa, at der tværtimod ingen Frihed kan findes, hvor der ikke er Orden.

Ordføeren: Det var netop den samme Sandhed, som jeg vilde tillade mig at fremhæve, men jeg vilde dertil sige, at Orden ligesaa lidt kan bestaae uden Frihed. Naar en æret Rigsdagsmand forresten antog, at, selv om hans Forslag toges til Folge, vilde det alligevel være Formanden eller Forsamlingen, der ordnede Afdgangen til Møderne, saa feiler han; thi Afdgangen til Møderne gaaer ikke gennem Thingets Sal, og Følgen vilde altsaa blive, at Afdgangen blev at ordne af en anden Autoritet, og nærmest da af Politidirecteuren.

Varfod: Der findes efter den ærede Ordførers nys yttrede Anskuelse en fortræffelig Frihed i Slaveriet (Ratter). Jeg skal imidlertid ikke videre gaae ind paa den Tanke, men det er nærmest med Hensyn til Forslaget Nr. 67, jeg skal tillade mig at tage Ordet. „Bag efter kommer tyndt Al“, siger man, og jeg kom bag efter med mit Forslag, og det kunde som en Folge deraf ikke komme under Afstemning. Imidlertid skal det ikke videre gaae mig til Hjertet, naar blot hele Nr. 67 bliver antaget, og det forekommer mig virkelig, at der er stor Grund til at antage hele Nr. 67, om ikke for andet, saa dog for at der i Forretningsordenen sørges for, at Journalisterne faae en passende Plads, Noget, som maaskee ellers ikke finder Sted. Jeg tvivler forøvrigt paa ingen Maade om, at baade den nærværende og enhver tilkommende Formand vil sørge for, at Journalisterne virkelig faae Plads; men det forekommer mig at være en Sag, der i den Maade maa interessere hele Folket og hele Rigsdagen, at

der stikkes dem passende Pladser, at jeg synes det burde ske ved selve Forretningsordenen. Forøvrigt skal jeg blot tillade mig endnu en gang at henlede Opmærksomheden paa den Tanke, som er udtalt af en æret Rigsdagsmand for et af Aalborg Districter (Née), at Journalisterne kunne stikkes langt bedre Pladser end de, de allerede have herved i selve Salen.

Grundtvig: Da de Beretninger, som jeg har seet om Rigsdagens Forhandlinger hos de saakaldte „Journalister“, hverken have været meget troe eller meget forstandige, saa skulde jeg vistnok ønske dem den allerbedste Plads, ja, om det kunde være dem hjært, Plads lige ved min Side, dersom deres Beretninger herefter maatte blive bedre, mere paalidelige og mere oplysende; men det troer jeg vistnok ikke, og vil derfor indskrænke mit Duffe til, at Formanden, som han vist ogsaa vil, giver dem den bedste Plads, som han har at raade over, mellem Tilhørerne. Da jeg imidlertid har faaet Ordet, skal jeg ikke undlade ogsaa at sige min Mening eller at give min Troesbekendelse om Orden og Frihed, som der er paastaet fra flere Sider i Salen, skulde betinge Hinanden. Jeg mener, at det er ganske klart baade i og udenfor Slaveriet, at der baade kan være Frihed uden Orden, og Orden uden Frihed, og jeg vil kun benytte dette Dieblik til at erklære, at min Troesbekendelse er bestandig den, at istedetfor, at det nu længe har været Skik næsten i alle Storrelser, at man ikke vilde give mere Frihed, end hvad der kunde bestaae med hvad man kalder god Orden, og at den derved ofte er bleven saa lille, at den neppe kan sees, saa er det min Mening, at man herefter skal gaae den modsatte Vej og nøies med den Orden, som kan bestaae med Friheden. Og jeg er vis paa, at der endda kan blive Orden nok, ikke alene til at see, men ogsaa til at beundres.

Formanden: Hvis Ingen mere begjærer Ordet, vilde Forhandlingerne over denne § kunne betragtes som sluttede. Der er nu faldet flere Uttringer under Discussionen, som vel kunde opfordre Formanden til at udtale sig. Jeg føler mig imidlertid endeel geneert herved, thi Forsamlingen vil erindre, at min Myndighed om saa Timer er forbi, og